

hjemms Venner lægges i Børnehjemmets Bøsser, naar der samles ind. Men derfor er det ikke mindre værdifuldt. Arbejde af den Art tjener ikke ved altid at lægges paa Præsenterbakke, ved altid at udraabes. Hvad jeg siger her, gælder ikke alene disse Kvinder af Indre Missions Retning, det gælder ogsaa andre kristelige Kvinder af forskellig Retning, der i meget smaa Kaar i Beskedenhed øve en Gerning, som fortjener Tak fra vor Side. Og for ingen, der har en lille Smule historisk Viden, kan det jo være ukendt, at i Slægtens Historie ere de kristne Kvinder, de kristne Mødre en Kilde til Velsigelse og Styrkelse af Samfundene. Og det er heller ikke Ret at sige det om en hel Retning, at saa snart der er en Plads ledig, søger man blot en Mand eller Kvinde, der har det rette Præg, der kalder sig hellig, og saa tager man vedkommende. Der er sket store Fejltagelser indenfor Indre Missions Ledelse af Børnehjemmene, det er sikkert nok, men derfor har man ikke Ret til at fælde en afgørende og knusende Dom over en hel aandelig Retning. Jeg føler det som min Pligt efter den Erfaring, jeg har gjort, og den Indsigt jeg har, at aflægge det Vidnesbyrd, at man dømmes for haardt og uretfærdigt i det Stykke.

Jeg skal slutte med at sige, at jeg miskender ikke den Bevæggrund, der har drevet det ærede Medlem til at rejse den Sag; han har sikkert troet, at der var Grund til at rejse en Bevægelse, og troet at tjene Børnesagen dermed, men jeg mener, at han har gjort sig skyldig i store Fejl og mange urigtige Domme. Men lad os nu faa Sagen til Undersøgelse, og naar Aktstykkerne foreligge, saa er Tiden kommen til at fælde den endelige afgørende Dom og rette de Mangler, der ere komne frem. Ulykke er der allerede sket, det er sikkert nok. Der er Uro i mange Børns Sind og i mange af de arbejdende ældres Sind, og det vil fremtidigt blive meget vanskeligt at faa Børn anbragte, og Gaverne flyde ogsaa allerede ringere ind. Folk, der helst skulle bevare Tilliden til disse Anstalter, staa vaklende og vide ikke, om det gaar an at støtte et saadant Arbejde. De holde deres Skillinger tilbage, Gaverne strømme ind i mindre Omfang, Arbejdet er ramt, til Dels lammet. Paa den anden Side bliver det overmaade vanskeligt at faa Børnene anbragte. Hvilken Husbond eller Madmoder vil tage saadant et Barn, naar først dets Skudsmaal er bekendt? Det ærede Medlem sagde, at det var Be-

styrelsen dernede, der havde bekendtgjort de daarlige Skudsmaal, mange af Børnene havde, men det maatte jo nødvendigvis komme frem. Naar det ærede Medlem siger, at det er flinke og gode Børn, saa maa man vise, hvilke Brøst de have. Det bliver vanskeligt at faa dem anbragte. Hvilken Husbond vil tage et saadant Barn, naar der maaske kommer en privat Undersøger, gennemsnuser hele Huset og Lejligheden, forhører Folkene, Børnene og Konen og præsenterer det hele i Aviserne med 6—7 forfærdelige Overskrifter næste Dag? Og hvilket Hjem kan være sikker paa, naar det bliver i den Grad undersøgt i alle Kroge, at der ikke findes et Sted, hvor man kan sætte Fingeren og sige: „Der er en Plet“, især naar det bliver rigtigt serveret med nødvendig Sauce næste Dag i Bladene. Det bliver kort sagt næsten umuligt, hvis vi ikke faa mere Ro paa dette Omraade, at faa Børn anbragte, naar de ere 12—13—14 Aar, og saa skulde de jo helst anbringes i ordentlige Hjem. Men jeg haaber, vi komme til Ro her og faa Kig paa, hvor Brøstene ere, og hvor Fejlene ligge, og komme over den Overgangstid, som vi ere midt i nu. Først da ville vi komme ind i en rigtig god Gænge. Da er jeg vis paa, at det ærede Medlem sammen med mig og andre Børneverner vil virke for, at Sporet bevares i den rigtige og gode Retning.

Jeg kunde ønske, at det ærede Medlem selv kom til at staa praktisk i denne Gerning. Jeg vil ikke være uvillig til i mit Parti at virke for, at det ærede Medlem kunde faa en Understøttelse til at begynde en Opdragelsesanstalt for vanskelige Børn. Jeg tvivler ikke om, at det ærede Medlem har Egenskaber af Betydning i pædagogisk Retning. Det kunde jo indrettes saaledes, at det blev i Nærheden af København, saaledes at det ærede Medlem kunde vedblive at være Rigsdagsmand og samtidig passe sin lille Opdragelsesanstalt her udenfor. Jeg har ikke noget imod, at der banes ny Veje, hvis der er ny, gode Veje at finde.

Hermed skal jeg slutte.

Formanden: Folketingsmanden for Aarhus Amts 2den Valgkreds har Ordet for en kort Bemærkning.

Sabroe: Det skræmmede ikke Overværgesinspektøren og heller ikke det ærede Medlem, der nu talte, eller nogen af dem, der have Tilsyn med vore Børnehjem eller Opdragelsesanstalter, da i Fjor en Mand,